

KATHRYN PURDIE

VRAJA
OASELOR
ÎN ZORI DE ZI

Traducere din limba engleză de
ADINA RAȚIU

CORINTEENS

1

Sabine

— ATENȚIE, SABINE! RĂȘUNĂ VOCEA GRAVĂ ȘI răgușită a lui Jules din puțul de deasupra.

Nici n-apuc bine să mă dau la o parte, că sare deja în tunel. O pală de vânt suflă în lumânarea lui Bastien și o stinge. Rămânem în beznă.

— *Merde!*¹ înjură Bastien.

— Calmează-te! spune Jules. Marcel are tot timpul o cutie cu iască în rucsac.

— Și o lumânare de rezervă, adaugă Marcel.

— Excelent! zice Jules. S-au întetit tunetele. E momentul să dărâmăm zidul.

Ne aflăm în minele de sub catacombe, aproape de Beau Palais, castelul în care locuiește prințul Casimir și locul în care o ține prizonieră pe Aillesse. Dar nu pentru mult timp. Îmi bate inima tot mai tare.

¹ „La naiba!”, „rahat!” (n. red.).

Astăzi o salvăm pe sora mea.

Câteva secunde mai târziu, aud pocnet de cremene și oțel. Scânteia se unește cu mucul lumânării și aprinde o flacără mai puternică.

Mă reped spre lumânare odată cu Bastien. Alianța încheiată cu băiatul care o iubește pe Aillesse – care, la rândul ei, îl iubește în mod inexplicabil – e fragilă. Doar pentru că el și prietenii lui mă ajută să o eliberez nu înseamnă că am trecut cu vederea faptul că și ei au răpit-o.

— Mă ocup eu, se oferă Marcel.

— Stai puțin! spune Jules, privindu-și fratele cu ochi mari.

Prea târziu. Marcel coboară lumânarea spre praful de pușcă.

Sfârrr!

Focul desenează o linie furioasă către butoiaș.

Jules îl saltă pe Marcel în picioare. Bastien se răsucește și o ia la fugă în direcția opusă. Îl îmbrâncesc să alerge mai repede. Aillesse nu m-ar ierta dacă ar muri.

Fugim până ce presiunea înghite orice fărâma de lumină și sunet în spatele nostru. Cu nervii întinși, aștept să se producă explozia. S-o fi stins focul înainte să ajungă la butoiaș? Arunc o privire peste umăr.

BUM!

O vâlvătaie vine spre noi șuierând și mă aruncă pe spate. Mă izbesc de Bastien. Ne prăbușim amândoi la pământ. O clipă mai târziu, cad și Jules și Marcel peste noi. Fumul înecăcios și molozul zboară pe lângă noi. Pietrele ascuțite îmi hârșăie mânecele. Într-un final, lucrurile se liniștesc și începe să ningă cu fulgi mari de cenușă.

Nimeni nu îndrăznește să se miște preț de câteva secunde. Stăm într-un talmeș-balmeș de mâini, picioare și capete. În cele din urmă, Marcel coboară de pe mormanul de trupuri și părul moale îi saltă ușor.

— Cred că am calculat greșit impactul exploziei.

— Te strâng de gât! mormăie Jules printre gemete. Își scutură coada aurie de praf și cenușă, după care adaugă: Roagă-te să fi crezut toată lumea că a tunat, altminteri o să ne trezim cu toți soldații de la Beau Palais pe cap!

Așteptam de ceva timp furtuna perfectă care să mascheze zgomotul exploziei, dar ghinionul a făcut să nimerească în aceeași zi cu luna nouă. Noaptea în care sunt călăuzite sufletele. Dacă misiunea noastră de salvare eșuează, va trebui să conduc eu *ma famille* pe podul terestru și să călăuzesc sufletele morților – datoria sacră a fiecărei *Leurrès*¹, ce ne-a fost încredințată de către zeii lumii de dincolo din care ne tragem. Dar eu nu pot să conduc *la famille*. Aïlesse e singura persoană care știe să interpreteze la fluierul de os cântecul ce deschide Porțile Vieții de Apoi. Ea era menită să devină *matrone*, nu eu.

Mă rostogolesc repede de pe Bastien și îi întind mâna să se ridice. Ezită, după care oftează și mă prinde de ea. Deși ne ciondănim mult, am nevoie de ajutorul lui. Împreună, o vom găsi mai repede pe Aïlesse.

Stăm unul lângă altul și ne uităm la lumina cenușie, pâcloasă, care se strecoară din gaura în zid. Trag aer în piept. După cincisprezece zile interminabile, putem, în sfârșit, să pătrundem în Beau Palais.

— Sunteți gata? întrebă Bastien, pipăindu-și precaut spatele, acolo unde l-a înjunghiat mama.

Rana nu i s-a vindecat complet. Abia de o săptămână încoace a reușit să meargă pe picioarele lui, fără să se strâmbe de durere.

Jules încuviințează din cap și își aranjează pelerina. Încleștez pumnii. Marcel se așază într-o poziție comodă. El o să rămână

¹ „Fermecătoare” (n. red.).

de veghe. În cazul în care tunelul este descoperit, o să aprindă un mic explozibil, umplut cu sulf și semințe de piper. Mirosul ne va avertiza să nu ne întoarcem pe acolo. Între timp, Jules va sta de strajă la intrarea prin care ne strecurăm în castel.

Bastien ne face semn să înaintăm. Mergem toți trei spre capătul tunelului. Eu ajung prima la zid și mă cațăr pe mormanul de moloz. Prin gaura de peste un metru mă uit într-un șanț secăt imbrăcat în piatră de râu. E neterminat. Regele Durand, tatăl lui Casimir, a comandat construcția ca să înlocuiască un bazin expus din exteriorul donjonului.

În vreme ce Bastien și Jules au iscodit prin Dovré și au aflat aceste informații despre Beau Palais, eu a trebuit să petrec mare parte a timpului cu *ma famille*, la Château Creux.

Fermecătoarele sunt zdruncinate de vestea morții Odivei. Le-am spus doar că matriarha noastră a murit în timp ce călăuzea sufletele alături de Aillesse, pe un pod străvechi dintr-o peșteră subterană. Dacă ar fi știut că Odiva a trecut prin Porțile Vieții de Apoi ca să-și reîntâlnească marea iubire – pe tata, bărbatul ce nu-i era menit drept *amouré* –, s-ar fi dezlănțuit anarhia. Odată ce se întoarce Aillesse și își ia locul de drept ca *matrone*, o să mă retrag în umbra ei.

Sar pe celălalt mal al șanțului, iau o bară de fier și urc pe o scară construită pentru săpători. Nu sunt la castel astăzi. Nimeni nu muncește de La Liaison¹, în afară de artiști și bucatarii care gătesc mâncarea pentru sărbătoarea care durează trei zile.

Trăgeam nădejde să ne putem furișa pe ușa din față, dar regele Durand nu organizează o festivitate publică. Umblă vorba că ar fi prea bolnav. Dar era bolnav dinainte ca Aillesse să fie luată

¹ „Legământul” (n. red.).

prizonieră, iar porțile castelului au fost ferecate abia după ce a adus-o aici prințul Casimir.

Jules sare pe scară în urma mea. O invidiez că poartă pantaloni de piele. Mi se tot agață pantofii în tivul rochiei simple, de culoare albastră.

Bastien e ultimul și urcăm toți trei aproape douăzeci de metri, până în vârful fântâniei. E acoperită cu un grătar metalic, care scârțâie puternic în momentul în care îl dăm la o parte. Bubuitul unui tunet maschează zgomotul. Deocamdată, nu ne plouă. Suntem aproape de turnul fântâniei.

Mă furișez până la ușa turnului și arunc o privire printr-o fereastră din vârf. Nu văd mai nimic în curtea castelului prin ploaia torențială – cu toată vederea ascuțită pe care mi-o dă osul de har de la rândunica de noapte –, dar disting marchizele cu dungii albastre și aurii înșirate de jur împrejur. Sub ele se adăpostesc câțiva servitori care aleargă pe caldarâmul ud. Sub una dintre marchize se deschide un culoar spațios care duce în interiorul castelului – locul pe unde vom intra și noi.

Bastien își scoate pelerina prăfuită și i-o aruncă lui Jules. Pe sub ea poartă uniforma simplă a soldaților care păzesc temnița. Îmi scot și eu pelerina și îmi îndes cărlionții negri, rebeli, sub boneta de servitoare. Vâr colierul din oase de har pe sub gulerul rochiei de uniformă furată de Bastien și ascund cuțitul de os în teaca de sub șorț.

— Ne vedem curând! spune Bastien, întorcându-se spre Jules.

Fata se așază pe marginea fântâniei, încă găfâind de efort.

— Promite-mi că nu-ți pierzi capul! Dacă n-ai cum să izbutești azi, nu fi nesăbuit! Găsim noi altă soluție. Mai avem zece luni și jumătate până la...

— O să izbutesc! răspunde el, cu dinții încleștați. Hai să mergem, Sabine!

Iese pe ușă înainte ca Jules să apuce să mai spună ceva.

Îl urmează imediat. Nici eu n-am chef să discut despre legătura sufletească dintre Aillesse și Casimir – legătură pe care Bastien își imagina că o are cu ea până să descopăr eu adevărul. Acum, Aillesse trebuie să-l omoare pe Casimir în cel mult un an din momentul în care zeii le-au unit viețile, altminteri moare odată cu el. O să am grijă să facă asta chiar azi, înainte să plecăm din castel. O să-i dau cuțitul de os și o s-o conving să-și salveze viața.

Înaintează prin ploaie, alături de Bastien, spre culoar. Am memorat amândoi harta castelului pe care a reușit să o încropească după o discuție cu un fost servitor. „După trei halbe de bere, i s-a dezlegat limba și mi-a povestit tot”, mi-a explicat Bastien.

Ajunși în castel, ne scuturăm hainele ude. Ne aflăm într-un vestibul din piatră, întretăiat de un coridor care se întinde în stânga și în dreapta. În față e sala mare. Peste tot mișună servitorii care așază farfurii și pocale de aur pe câteva mese. Ghirlande de flori târzii se încolăcesc pe coloanele impozante care susțin tavanul boltit. Stindarde albastre brodate cu soarele auriu al Dovréului – omagiu adus zeului soarelui, Belin – atârnă alături de unele verzi, cu simbolul copacului, ale zeiței pământului, Gaëlle. Din câte am înțeles, La Liaison se ține pentru a-i ruga să binecuvânteze recolta ce va urma.

Schimb o otheadă cu Bastien, legănăm din cap și ne despărțim. El pornește în stânga, eu, în dreapta. Pe el, drumul îl duce spre intrarea în temniță, pe mine, la scara care urcă la etajul al treilea. E posibil ca Aillesse să fie închisă într-unul dintre apartamentele regale de acolo.

Nu apuc să fac decât câțiva pași când un băiat chipeș, cu păr blond-roșcat, iese din spatele unei coloane din sala mare, la

nici cinci metri de mine. Încremenesc și îmi îngheață sângele în vene — apoi începe să clocotească.

Printul Casimir!

Poartă un pieptar vișiniu, peste o cămașă largă, de in, și pantalonii strâmți. O coroană simplă, făcută dintr-o bentiță subțire, de aur, îi înconjoară fruntea.

Nu m-a zărit încă, dar nu reușesc să mă clintesc din loc. Imagini de la ultima lună plină îmi aleargă prin minte: Casimir care ia oasele de har ale lui Aillesse și pleacă cu ea în brațe; Aillesse care se zbate să scape în timp ce îi curge sânge din piciorul rănit; eu care privesc toată scena de la distanță, în timp ce mă lupt cu soldații lui; Bastien, la fel de neajutorat, care zace pe pod, într-o baltă de sânge.

— Poți să mai pui câteva flori de câmp? întrebă Casimir o servitoare, examinând ghirlanda înfășurată pe coloană. Lui Aillesse îi plac foarte mult.

— Bineînțeles, Înălțimea Voastră!

— Vreau să fie totul perfect diseară, când o să-l cunoască pe tata.

Vorbele lui îmi răsună în minte. *Flori pentru Aillesse? O întâlnire cu regele?* Arunc o privire spre Bastien. S-a ascuns în spatele unui arbust în ghiveci din colțul sălii mari și al coridorului învecinat. Judecând după figura lui încruntată, e la fel de nedumerit ca mine. Cum e posibil ca Aillesse să ia cina cu tatăl lui Casimir? Nu e prizonieră?

— E de înțeles, Înălțimea Voastră.

Servitoarea face o plecăciune, iar Casimir dă să vină spre mine. Mă răsucesc, mă duc la cea mai apropiată masă și mă prefac că aranjez ceva. Cu greu mă abțin să pun mâna pe cuțitul de os. Dacă l-aș putea înjunghia acum, aș face-o. Dar asta ar ucide-o pe Aillesse. Viețile lor sunt întreșute. Ea trebuie să folosească pumnalul ritualic și să-l omoare pe *amouré*.

Pașii prințului se apropie de mine încet. Îmi bate inima tot mai tare. Plec capul și mă rog la Zeița Noapții. *Te implor, Elara, nu-l lăsa să mă recunoască!*

— Nu te supăra. Ești nou angajată?

Înțepenesc și rămân cu spatele la el.

— Da, bolborosesc.

— Cum te cheamă?

Aș putea s-o rup la fugă. Cu viteza rândunicii de noapte, aș putea ajunge la etajul al treilea, înainte să mă prindă Casimir. Dar nu știu în ce cameră se află Aillesse. Până o găsesc eu, prințul o să dea alarma în tot castelul.

— Ginette, șoptesc, prefăcându-mă sfioasă.

— Ginette, eu sunt prințul și viitorul tău rege.

Glasul lui Casimir e cald și plin de farmecul care m-a îmbătat când l-am cunoscut prima oară. Pusesem la cale un ritual prin substituție, ca să-l ademenesc și să-lucid pe iubitul lui Aillesse. Mă așteptam să vină Bastien, dar a apărut Casimir și, preț de câteva clipe minunate și groaznice, mi-am imaginat că e iubitul meu, nu al ei.

— N-ai de ce te teme de mine, spune el. Îmi tratez servitorii cu respect.

Nu-mi pot stăpâni un pufnet.

— Dar pe prizonieri cum îi tratezi?

Stratagema mea e inutilă. Fie că fug, fie că îl înfrunt acum, tot o să descopere cine sunt.

— N-o poți cuceri pe Aillesse cu flori, aur și false onoruri. În ochii ei vei fi mereu omul care a răpit-o.

Cu auzul meu de șacal, îi deslușesc un geamăt surd.

— Sabine? întreabă.

Ridic bărbia și mă întorc cu fața la el. Casimir mă privește cu ochi mari și albaștri. Mă sforțez să-l sfredelesc cu o privire

neîndurătoare. Atitudinea lui reținută dovedește înțelepciune, profunzime și forță. Din cauza asta, mi-e mai greu să-l privesc ca pe omul care și-a permis să-mi răpească sora.

— Unde-o ții pe Aillesse? întreb.

Scot colierul de sub rochie și las oasele de har să atârne la vedere peste corset. Stau înșirate toate trei, unul lângă altul – un craniu de salamandă, semiluna cioplită din femurul unui șacal auriu rar întâlnit și piciorul cu gheară al unui șoim călător.

Din capătul sălii, dau să vină spre noi doi străjeri, dar Casimir le face semn să stea pe loc. Poate că nu înțelege prea bine ce sunt – ce este Aillesse –, dar știe că oasele ascund puteri mari.

— Aillesse nu e prizonieră. Am invitat-o să stea cu mine și a fost de acord.

Minciuni! Aillesse n-ar accepta așa ceva.

— Atunci anunț-o c-aș vrea să-i fac o vizită!

— Știi că nu pot să fac asta, răspunde el pe un ton exasperant de calm. Ai încercat să mă ucizi, Sabine. Nu ești binevenită în acest castel.

Șacalul auriu din mine răbufnește. Scot cuțitul de os de sub sorț. Casimir apucă repede un pumnal bătut cu nestemate. Ridicăm tășurile unul la gâtul celuilalt în același timp. Lama ascuțită a pumnalului său îmi apasă venele.

— Ce-o să zică Aillesse despre tine dacă-i omori sora?

— Același lucru pe care o să-l zică și despre tine dacă...

Un urlat animalic îmi țiuie în urechi și-i acoperă restul cuvintelor. Apare o reflexie mică în pupilele lui. O pasăre cu fața albă, în formă de inimă.

În mod curios, cu cât mă uit mai mult la Casimir, cu atât pasărea devine mai mare. Scot un strigăt înăbușit. E o viziune. N-are ce altceva să fie. Văd bufnița argintie – pasărea zeiței Elara. Nu mi-a mai apărut în formă fizică sau imaterială din noaptea în

care Casimir a răpit-o pe Aillesse. Astfel de viziuni sunt nemaifîlnite printre *Leurress*, dar bufnița argintie mi-a arătat deja două și amîndouă aveau legătură cu salvarea surorii mele.

Bufnița ajunge la dimensiunea normală și plutește prin fața lui Casimir cu aripile desfăcute. El n-o vede; se uită la mine, prin ea. Am senzația că îl ocrotește.

Nu mai pricep nimic. Mai demult, bufnița argintie voia să-l omor pe Casimir. Ea m-a ajutat să găsesc șacalul auriu, să cioplesc un fluier din osul lui și să-l folosesc pentru a-l ademeni pe prinț în timpul falsului rit de trecere. Aș fi putut să-l ucid atunci, fără s-o condamni la moarte pe Aillesse. Ritualul ar fi protejat-o.

Bufnița bate din aripi o dată și se schimbă peisajul. Simt podeaua castelului sub tălpi, dar văd stîncile de pe țărmul Mării Nivous. E noaptea în care a fost ultima lună nouă. Aillesse interpretează cântecul sirenei la fluierul de os și încearcă să deschidă Porțile Vieții de Apoi.

Cîntă fără oprire. Melodia sfîșietoare îmi pătrunde în urechi și-mi străpunge mintea. Dintotdeauna mi-am amintit frînturi din ea, dar niciodată fiecare notă. Acum vibrează toate în mine și își înfig adînc rădăcinile. Nu cred să le mai uit vreodată.

Ce se petrece? Am venit aici ca s-o salvez pe Aillesse, nu ca să retrăiesc o amintire ori să învăț un cântec. Am venit s-o ajut să-l ucidă pe Casimir. De ce nu mă ajută bufnița argintie?

Mai bate o dată din aripi. Acum, Aillesse se află în peștera subterană, pe șubredul pod al sufletelor. Se îndreaptă spre Porțile Vieții de Apoi cu o hotărâre neabătută. Aud cum îi strig să se oprească, dar nu mă ascultă.

Clipesc și îl văd din nou pe Casimir prin corpul bufniței. Simt cum îmi tremură cuțitul de os la gâtul lui. Poate că bufnița nu pe el îl ocrotește de mine. Poate că *pe Aillesse* o ocrotește de mine.